OSMANLI DEVLETİ

Ve Şeyh Muhammed bin Abdülvehhab'ın Daveti'nin Bu Hususta Bakış Açısı

Allame Şeyh Nasr el Fahd

Çeviri
Anadolu'daki İslam Ordusu'nun Medya Ofisi

Giriş

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.
Hamd alemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur, salat ve selam Resûlullah'a, onun ailesine, ashabına ve ona tabi olanlara olsun.

Bu, "İslam düşünürleri" olarak adlandırılan pek çok kişinin övdüğü, onun hakkında iyi sözler sarfettiği, onun yıkılışının Müslümanların şerefinin elinden alınması olarak nitelendirdiği ve İslam'ın son kalesi olarak gördüğü Osmanlı Devleti hakkındaki gerçekleri açığa çıkaran kısa bir çalışmadır.

Ayrıca Şeyh Muhammed ibn Abdülvehhab'ın (الله رحمه) bu devletle ilgili davetinin konumunun gerçekliğini de açıklamaktadır.

Ve bu risaleyi iki bölüme ayırdım:

Birinci bölüm: Osmanlı Devleti gerçeklerine ilişkin.
İkinci bölüm: Şeyh'in davetinin bu konudaki bakış açısına ilişkin.

Ve Allah'ın salât ve selâmı Resûl'ün üzerine olsun.

Osmanlı Devleti Gerçeği

Doğrusu, yükselişinden yıkılışına kadar Osmanlı Devleti'nin mahiyetini göz önünde bulunduran kimsenin, onun Müslümanların itikadlarının bozulmasına doğrudan katkı sağladığından şüphesi olmayacaktır. Bu durum iki hususla gerçekleşmiştir:

Birincisi: Şirki yayması yoluyla.
İkincisi: Tevhide karşı savaşmasıyla.

Osman devleti de, kabirlere ve evliyalara tapınmak üzerine kurulu olan şirk temelli bir tasavvuf anlayışını yaymaktadır ki, bu, savunanların dahi üzerinde kimsenin tartışmadığı kesin bir gerçektir. Ve bunu kanıtlayan bazı metinlerden, bizzat Osmanlı devletinin sempatizanlarından alıntılar yapacağım.

Abdülaziz el Şavani, Ed-Devle el Osmaniye: Devle İslamiyye Muftaara Aleyhe (Osmanlı Devleti: İftiraya Uğrayan Bir İslam Devleti) (1/59) adlı kitabında -övgü mahiyetinde- şöyle demiştir:

"Devlet politikasındaki dinî yönelimin tezahürlerinden biri de Osmanlılar arasında tasavvufun teşvik edilmesiydi. Ve devlet, tasavvuf tarikatlarının talebeleri ve müritleri üzerinde geniş kapsamlı yetki ve otorite verdi. Ve bu tarikatlar Başlangıçta Orta Asya'da yaygınlaştı, daha sonra devletin büyük bir kısmına yayıldılar... Ve devlet bazı tasavvuf tarikatlarına maddi yardım eli uzattı... Ve en önemli tasavvuf tarikatlarından bazıları da Nakşibendilik, Mevlevîlik, Bektaşîlik ve Rifaaîlikti."

Ve Muhammed Kutub, Vaakiunal Muasır (Mevcut Durumumuz) kitabının 155. sayfasında şöyle diyor:

"Tasavvuf, Abbasi toplumunda yayılmaya başladı ama toplumun izole bir kısmı dışında hiçbir zaman popüler olamadı. Ama Osmanlı Devleti'nin ve Türkiye'nin gölgesinde, toplumun kendisi haline geldi, dinin kendisi oldu."

Ve el Mevsuul Muyassara fil Adyan vel Mezhaib el Muasira (Çağdaş Dinler ve Mezheplerin Basitleştirilmiş Özeti), sayfa 348'de:

"El-Bektaşiyye: Osmanlı Türkleri bu tarikata bağlıydı ve Arnavutluk'ta yaygınlığını sürdürüyor. Ve Sünni tasavvuftan çok Şii tasavvufuna daha yakın... ve hükümdarlar üzerinde büyük bir otoriteye sahipti. Osmani'nin kendisidir."

El Fikri es Sufi fi Zevul Kitab ves Sünne (Kitap ve Sünnet Işığında Tasavvuf Düşüncesi) kitabının 411. sayfasında:

"Osmanlı padişahları da tekkeler, zaviyeler ve Bektaşilerin kabirlerinin inşasında birbirleriyle yarıştılar. Yani padişahlardan bazıları bunu destekledi, bazıları ise farklı bir tarikatı tercih ederek onlara karşı çıktı."

Bu nedenle hakim oldukları topraklarda şirk ve küfrün yaygınlaşması, tevhidin kaybolmaya başlaması şaşırtıcı değildir. Ve Şeyh Hüseyin ibn Ganam (الله رحمه) onların topraklarını anlatırken şöyle dedi:

"Zamanındaki insanların çoğu Sünneti gömdükten sonra, kirliliğe batmış ve pislik batağına bulaşmış, öyle ki, doğrudan şirke sürüklenmişlerdi... Onlar, Evliyalara ve salihlere ibadet etmeye yöneldiler, tevhid ve din esaslarını bir kenara attılar, musibet, kaza ve felaket zamanlarında onlardan yardım istemek için çabaladılar ve onlara koşup onlardan istiğase istediler. Yaşayanlardan ve ölülerden onların ihtiyaçlarını ve zorluklarını gidermeleri için yalvardılar. Ve birçok insan, cansız nesnelerin yardım veya zarar verebileceğine inanıyordu..."

Ve İmam Suud bin Abdülaziz (رحمه الله تعالى) (ö. 1229H), Osmanlı'ın Irak valisine yazdığı bir mektupta, devletlerinin doğasını anlatarak şöyle dedi:

"Yani küfrün ve şirkin sembolleri sizin aranızda mevcut olan durumdur. Kabirlerin üzerine kubbeler yapmak, üzerlerine kandiller yakmak, üzerlerine perde asmak, onları ziyaret etmek gibi Allah'ın ve Resulü'nün kanunlaştırmadığı ritüeller, orada her yıl bayram kutlamak, burada gömülü olanlardan ihtiyaçların giderilmesini, zorlukların giderilmesini, ricalara cevap verilmesini istemek, bütün bunlar, Allah'ın kurulmasını emrettiği dinin farzlarını terk etmekle birlikte, beş vakit namaz ve bunların dışındakiler de bunun gibidir. Çünkü sizde isteyen tek başına namaz kılar, namazı terk edene de itiraz bile edilmez. Zekât da aynı şekildedir. Ve bu sapkınlık yayıldı ve buralara kadar geldi. Biliniyor ki Şam topraklarında, Irak'ta, Mısır'da ve diğer beldelerdeki birçok kişinin bile bu durumdan haberi oldu."

Kısaca Osmanlı devletinin durumu buydu. Eğer yukarıdaki alıntılar kişiyi buna ikna etmeye yetmiyorsa, onun bu durumu anlaması da mümkün değildir.

Padişahların durumu da -ki daha önce kısaca belirtmiştim- bu türdendir. Ben de bu padişahların durumlarını açıklığa kavuşturmak için çeşitli örnekler vereceğim:

Sultan Birinci Orhan (ö. 761H):

Bu devletin kurucusu Osman'dan (Birinci Osman, ö. 726H) sonra ikinci padişahıdır. Onun hükümdarlığı 35 yıl sürdü. Ve bu padişah, Bektaşi tarikatına bağlı bir sufiydi.

Bektaşi tarikatı Hankar Muhammed Bektaş el-Horasani tarafından kurulan ve 761 yılında Türkiye'ye yayılan Sufi, Şii, Bâtini bir tarikattır. Ve bu, Vahdetü'l-Vücûd akidesi, meşayihlerin ibadeti ve ilahlaştırılması ve imamların haddinden fazla abartılması gibi dinden çıkaran sorunların karıştırılması ile oluşan bir akidedir. İşte bu tarikata girmek isteyen talebenin veya müridin şu sözü söylemesi zorunluluktur:
"Muhammed ve Haydar'ı (yani Ali'yi) tasdik ederek bir dilenci olarak hasretle Hakk'ın kapısına geldim.) ve her ikisinden de, ez-Zehra'dan (yani Fatıma), Şubeyr ve Şaber'den (yani el-Hüseyin ve el-Hasan) "sır"ı (es-sirr) ve "dökülen" şeyi (el-feyz) aramak için)." Sonra şöyle der: "Ve ben, Abbas ailesinin bir kulu olarak nefsimi sevgiyle teslim ettim ve sığınağım, evliyaların kutbu olan Hac-ı Bektaş'tır." Şeyhine diyor ki: "Senin yüzün bir kandil ve bir hidayet feneridir, yüzün Hakk'ın suretinin göstergesidir, yüzün Hac, umre ve ziyarettir, yüzün itaatkarların yüzüdür." Liderliğin kıblesi, senin yüzün Kur'an'ın özetidir."

Ve Bektaşiyye'nin ritüelleri, İsnaa' Eşari ve Rafızi akidesi üzerinedir. Ve onların akidelerinde, baatıni ritüelleri de bulunmaktadır. Ayrıca şirke dayalı "kabul" almak için mezarları ziyaret etmeleri, söylenemeyecek kadar korkunç şeylerdir.

Sultan İkinci Muhammed (el-Fatih) (ö. 886H):

Bu devletin en ünlü padişahlarından biridir ve 31 yıl hüküm sürmüştür. 857 yılında Konstantinopolis'i fethettikten sonra Ebu Eyyub el-Ensari'nin (رضي الله عنه) mezarının yerini keşfetti ve üzerine bir türbe inşa etti, yanına bir mescit inşa etti ve mescid beyaz taşlarla süslendi. Ebu Eyyub'un türbesinin üzerine de bir kubbe yaptırdı. Ve Osmanlıların padişahlarını körü körüne takip etme, büyük bir kafile halinde bu mescide gelme, sonra yeni padişahın Mevlevi tarikat şeyhinden Sultan Birinci Osman'ın kılıcını devralma geleneği burada başlamıştır.

Ve bu padişah, "medeni hukuk" ve "ceza hukuku"nun temellerini atan ilk kişi oldu. Böylece Kitap ve Sünnet'te anlatılan şer'i bedensel cezaları - yani dişe diş, göze göz - açık bir emirle para cezasına değiştirdi.

Ayrıca kendisinden sonra da uygulanmaya devam eden bir kanun çıkardı ki, iktidara gelen her padişah bütün kardeşlerini ÖLDÜREBİLSİN, böylece taht sadece kendisine kalsın!

Sultan Süleyman el-Kanuni (yani yasa koyucu) (ö. 974H):

Kendisi aynı zamanda Osmanlı Devleti'nin en ünlü padişahlarından biridir ve hükümdarlığı yaklaşık 46 yıl sürmüştür. Bağdat'a girdiğinde Ebu Hanife'nin türbesinin üzerine bir kubbe yaptırdı. Necef ve Kerbela'da da Rafizilerin kutsal mekanlarını ziyaret ederek, orada yıkılan yapıları yeniden inşa etti.

Avrupa kanunlarını Müslümanlara ilk uygulayan ve mahkemelerde uygulatan ilk kişi olduğu için kendisine "Kanuni" denilmiştir. Onu bu konuda etkileyenler de Yahudiler ve Hıristiyanlardı.

Sultan Üçüncü Salim Han (ö. 1223H):

İmam Suud ibn Abd el-Aziz (رحمه الله تعالى**), daha önce bahsettiğimiz Bağdat valisine yazdığı mektupta şöyle buyurmuştur:**

"Sizin durumunuz, imamlarınızın ve padişahlarınızın durumu, sizin bu konuda (yani İslam iddiasında) yalan söylediğinize tanıklık ediyor. Çünkü gördük ki, 22 yılında, Hucre-i Şerife'yi (Peygamberin odası) açtığımızda, sahibine en güzel dua ve selam olsun, padişahınız Selim'den kuzeni aracılığıyla gönderilen bir mektubu gördük. Resûlullah (s.a.v.)'e giderek ondan yardım diliyor ve düşmanlara karşı zafer vermesi için dua ediyordu."

“Ve sizin yalanınıza ortaya çıkaracak kadar alçaklık, aşağılanma ve kendini aşağılama içeriyordu. Mektup şöyle başlıyor: "Senin Küçük kölen Sultan Selim'den: Ya Resulullah (Ey Allah'ın Resulü), önleyemediğimiz zorluk ve sıkıntılarla karşılaştık ve haçın kulları, Allah'ın kullarını ele geçirdiler. er-Rahman! Senden bize onlara karşı zafer vermeni ve onlara karşı bize yardım etmeni diliyoruz.”

“Ve daha bunun gibi anlamlar taşıyan birçok kelimeden ibaretti. Bir ve Her Şeyi Bilen Allah'a karşı olan şu büyük şirke ve küfre bakın! Müşrikler bunu putları Uzza ve Lat'tan bile istemediler; çünkü başlarına bir sıkıntı ve musibet geldiğinde, yalnızca bütün varlıkların Yaratıcısına dua ederlerdi!"

Sultan İkinci Abdülhamid (ö. 1327H):

Bu padişah Şaazili tarikatına bağlı fanatik bir Sufi idi. İşte onun zamanının Şaazili tarikatının şeyhine yazdığı bir mektup. İçinde şöyle diyor:

"Bütün övgüler Allah'a mahsustur... Bu talebimi yüksek Şaazili tarikatının şeyhi ve kendi çağının insanlarının şeyhi olan ruhu ve hayatınu bu yolda harcayan Şeyh Mahmud'a havale ediyorum. Efendi, Ebu'ş-Şamaat ve ben onun salih dualarını umarak iki mübarek elini öpüyorum. Üstadım: Allah'ın tevfiki gereği ile gece gündüz sürekli olarak Şazaliyye'nin avradını(duasını) okuyorum ve devam etmem için kendimi zorluyorum. Yürekten dualarınıza sürekli muhtacım."

Şaazelî tarikatı da tasavvufî, kabirlere tapınan, şirk temelli, putlara tapan kâfirler arasında sayılacak kadar kötülük ve küfürlerle dolu bir tarikattır.

Tevhide Karşı Savaş

Osmanlı'ın tevhide karşı savaşı ise malumdur. Çünkü Şeyh Muhammed ibn Abdülvehhab'ın davetine karşı savaş açtılar.

Bilindiği gibi, ﴿Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar...﴾ [Tevbe 9:32]/[Saf 61:8]

Ve onlar tevhid ehline karşı savaşmak için sefer üstüne sefer düzenlediler, ta ki bu savaşlarını 1233 H. yılında Selefi Dava'nın başkenti Diriyye şehrinin yok edilmesiyle taçlandırana kadar. Osmanîler ayrıca tevhidle mücadelelerinde Hıristiyan kardeşlerinin yardımını istediler. Çünkü Avrupa'daki araştırmacılardan biri, Fransa hükümdarı Napolyon Bonapart ile Osmanlı hükümetinin arasında imzalanan, Şeyh Muhammed ibn Abd al-Wahhab'a karşı konulması ve onun davetinin doğudaki ortak çıkarları kötü etkileyeceğine dair bilgiler içeren belgeler keşfetti.

Osmanlı'ın tevhid ehline karşı yaptığı savaşlarda Haçlılarınkinin onun yanında sönük kalacak kadar vahşet işlendi. İşte size bazı örnekler:

1- Osmanlı Devleti, birliklerini tevhid ehlini öldürmeye kışkırtmak istemiş ve bu nedenle her askerin öldürdüğü her muvahhid için bir ödül alacağına dair ferman çıkarmıştır. Ve askerin öldürdüğünü keserek ispat etmesi gerekiyordu. Kurbanların kulaklarını kesip başkent İstanbul'a gönderiyorlardı. Bunu Medine'de, Kunfuda'da, Kasım'da, Durma'da ve başka yerlerde yaptılar.

2- Köyler, şehirler ve hatta mescitler yakılıp yıkıldı.

3- Tevhid ehlinin kadınlarını ve çocuklarını esir alıp köle olarak satmaları da suçlarından sadece birkaçıdır. El-Jabarti Tarih'inde şunları söyledi:
"Ve Safer ayı, 1235 yılının bir Cuma günü başladı... ve bu sırada Hicaz topraklarında bulunan bir grup Arap ve Mağribi askeri geldi. Ve onlara Vehhabilerden alınan esirler de eşlik etti. Kadınlar, kızlar ve oğlanlar, el-Hamayil'e geldiler ve bunları, Müslüman ve hür insanlar olmalarına rağmen, onları satın alacak olanlara sattılar."

4- Ve bunu bir Rus tarihçinin anlattığı bu olayla sonuçlandırıyorum. Dedi ki:

"1818M - yani 1234H yılında - Abdullah (İmam Abdullah ibn Su'ud ibn Abd al-Azeez ibn Muhammed ibn Su'ud, ilk Suud devletinin son imamı) El-Kahire (Kahire) yolu üzerinden götürüldü Kanun-i Evvel (Aralık) ayının başında kendisine yakın iki kişiyle birlikte Astana'ya (İstanbul) doğru yola çıktı. Rusya'nın Astana Büyükelçisi de şu bilgiyi verdi: Geçen hafta Dir'iyye'de yakalanıp daha sonra başkente götürülen Vehhabilerin lideri, bakanı ve imamının başları kesilerek öldürüldü. İslam'ın beşiği sayılan iki şehrin en azılı düşmanlarına karşı kazandığı zafer izlenimini daha da artırmak isteyen padişah, o gün başkentteki eski sarayda bir toplantı yapılmasını emretti ve onlar da buraya getirirler. Ağır zincirlerle bağlanmış ve etrafı seyirci kalabalığıyla çevrili üç mahkum saraya geldi. Ve giriş formalitelerinin ardından padişah bunların infazını emretti, böylece liderin başı Ayasofya"nın ana kapısı önünde, bakanın başı "Saray Girişi" önünde ve üçüncüsünün başı da 1920'de başkentin ana pazarlarından birinde kesildi. Cesetleri başları koltuk altları altında sergilendi ve üç gün sonra denize atıldılar. Ve Hazretleri, ordularının zaferi, Mekke ve Medine'yi yerle bir eden, Müslümanların kalplerine korku salan grubun yok edilmesi için Allah'a özel bir şükür namazı kılınmasını emretti."

Demek onların tevhid ve ehline düşmanlıkları, şirk ve küfrü yaymalarıydı. Peki bu yozlaşmış, kafir devletin "İslami Hilafet" olduğu nasıl iddia edilebilir?! Allah, İmam Suud ibn Abdülaziz'e (ö. 1229) rahmet etsin, o zaman Irak'ın Osmani valisi ona şöyle demiştir: "Çünkü biz gerçek Müslümanız ve bu, bütün imamlarımızın üzerinde ittifak ettiği bir şeydir dört mezhep, din ve ümmetin müçtehidleri."

Bunun üzerine İmam cevap verdi:

"Biz, Allah'ın kitabından, Resulünün sünnetinden ve dört imamın takipçilerinin sözlerinden, sizin zayıf durumunuzu çürüten ve batıl iddianızı boşa çıkaran delilleri açıkladık. Her iddiada bulunan haklı olacak değildir. Ameliyle bunu ispat etmek zorundadır. Çünkü bir fakir, sadece "Bin dinar!" dedi diye zengin olmaz. Ve bir dil, sadece "Ateş" dedi diye yanmaz. Zira Resûlullah (s.a.v.)'in düşmanları olan Yahudiler, Resûlullah kendilerini İslam'a çağırdığında ona: "Biz Müslümanız!" dediler. Hıristiyanlar da bunun benzerini söylediler. Aynı şekilde Firavun da kavmine şöyle dedi: "Ben size ancak doğru gördüğümü gösteririm ve sizi ancak doğru yola iletirim." Ancak o, bu konuda yalan söyledi.

Aynı şekilde, kim Osman devletinin Müslüman bir devlet olduğunu iddia ederse, yalan söylemiş olur ve bu konuda en büyük sahtekarlık, onun İslami Hilafet olduğudur!

Ve bil ki ey kardeşim, şu iki kişi dışında hiç kimse Osman devletinin İslam devleti olduğunu iddia etmez:
—Ya şirkin İslam olduğunu zanneden cahil bir sapkın.
— Ya da bu devletin işlerinden habersiz biri.

Tevhidi anlayan, bu durumun ne halde olduğunu anlayan ve hâlâ bu konuda şüphesi olan kimse ise çok tehlikeli bir durumdadır ve onun için her türlü yardım Allah'tan istenir.

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'ın Daveti'nin Bu Konudaki Görüşü

Şeyh Muhammed ibn Abdülvehhab'ın (رحمه الله تعالى) daveti hakkında sıklıkla gündeme getirilen yanılgılardan biri, onun Osmanlı Hilafetine karşı isyan ettiği ve Müslümanları böldüğü yönündedir.

Ve Şeyh'in davetini savunan ulemanın çoğu bu yanılgıya cevap vermeye çalıştı ama söyleyebildikleri en fazla şuydu: "Necd, başlangıçtan itibaren Osmanlı devletinden bağımsızdı, bu nedenle de Şeyh'in daveti buna karşı bir isyan değildi."

Ve gerçek şu ki bu ifade üç nedenden dolayı yanlıştır:

Birincisi: Osmanlı Devleti'nin Necd üzerinde itibari bir hakimiyeti vardı, çünkü Hicaz'ı, Yemen'i, Ahsaa'yı, Irak'ı ve Şam'ı yönetiyordu ve Necd emirlerinin vergileri bu ülkelerin bazıları aracılığıyla devlete geliyordu.

İkincisi: Necd'in bağımsız olduğunu varsaysak bile, Şeyh'in daveti Hicaz, Yemen, el-Ahsa', el-Halic ile Irak ve Şam'ın çevre bölgelerine girmişti. Kerbela'ya saldırdılar, Dimaşk'ı kuşattılar ve bunların hepsi tartışmasız bir şekilde Osmanlı devletinin kontrolü altındaydı.

Üçüncüsü: Davet imamlarının sözleri (رحمهم الله تعالى), tevhid davetine cevap verenler hariç, Osman devletinin Dar'ül Harb (Müslümanlarla savaş halinde) olduğu konusunda ittifak halindedir.

Çünkü Şeyh'in (الله رحمه) daveti, saf tevhidin daveti ve şirk ve ehline karşı savaştı. O dönemde şirkin en büyük savunucularından biri de Osmanlı devletiydi. Dolayısıyla davet ona karşı bir savaş eylemiydi.

Aşağıda davet imamları ve onların takipçilerinin bu duruma ilişkin bakış açılarını açıklayan çeşitli alıntılarını aktaracağım:

İmam Suud bin Abdülaziz (الله رحمه) (ö. 1229H):

Bu devlet meselesiyle ilgili kendisinden bazı alıntıları daha önce aktarmıştım. Bağdat valisine gönderdiği mektupta yer alan açıklamaların devamı şöyle:

"Ve senin şu sözüne gelince: "Müslümanları ve kıble ehlini tekfir ederek, nasıl bu kadar cesaretle ve pervasızca fitne çıkarırsınız, Allah'a ve ahiret gününe inanan bir kavimle savaşırsınız...?" "Günahları tekfir etmediğimizi, sadece Allah'a şirk koşan, Allah'a ortak koşanlarla savaştığımızı daha önce belirtmiştik. Sizler ise Allah'tan dua ile istediğiniz gibi başkalarından da istiyorsunuz, Allah için kurban kestiğiniz gibi başkaları adına da kurban kesiyorsunuz, Allah'tan korkar gibi başkalarından da korkuyorsunuz, onları zorluklarda yardıma ve hayırlara çağırıyorsunuz, putlarınız ve kabirlerin üzerine inşa edilen kubbelerinizi savunmak için savaşıyorsunuz. Allah'tan başka tapılan putlar edindiniz. Eğer iddianızda doğru iseniz, İbrahim'in milleti üzerinde olduğunuzu ve Resûl'e uyduğunuzu iddia ediyorsanız, o zaman o putların hepsini yıkın ve yerle bir edin. Ve hepsinden Allah'a tövbe edin. Bunlar şirk ve bid'attir."

Sonra şöyle buyurdu: "Ya da bu halinizde ısrar ederseniz, üzerinde bulunduğunuz şirkten tövbe etmezseniz ve Allah'ın elçisini gönderdiği dini yaşamazsanız, şirki, bid'atı ve hurafeleri bırakmazsanız. O halde Allah'ın doğru dinine dönünceye kadar sizinle savaşmaktan vazgeçmeyeceğiz."

Şeyh Süleyman bin Abdullah bin eş-Şeyh (الله رحمه) (ö. 1233H):

Türkler tevhid ülkesini işgal ettiğinde Şeyh Süleyman bin Abdullah, onlara yardım eden ve onların yanında yer alan kişilerin, onların şirk dinine uymasa bile, dinden döndükleri ve küfre girdikleri hakkında el Delil (Kanıtlar) adlı bir kitap yazdı. Şeyh buna yirmiden fazla delil zikretmiş ve işgalci ordudan "Kubbe ve şirk birlikleri" diye bahsetmiştir.

Şeyh Abdüllatif bin Abdürrahman bin Hasan (الله رحمه) (ö. 1293H):

Şeyh Hamad ibn 'Atik'e (الله رحمه) yazdığı mektuplardan birinde, o zamanın imamı Abdullah ibn Faysal'ın, kardeşi Suud ibn Faysal'a karşı Osmanlı'dan yardım istemesi ve Suud ibn Faysal'ın onu Yahuda Savaşı'nda mağlup etmesiyle ilgili bir mektupta. 1289 yılı civarındaki olaylar sırasında şunları söyledi:

"Abdullah'ın da genel olarak meşru bir yönetimi ve biatı vardı ama daha sonra onun kafir devleti (yani Osmanlı devleti) ile yazıştığını, ondan yardım istediğini ve bunu Müslümanların topraklarına getirdiğini öğrendim. Yani Hakkında şu söz söylenen kimse gibi oldu:

Ve zorluğunda Amr'dan koruma isteyen kişi
Yakıcı sıcaktan ateşle korunmak isteyen kimse gibidir

Ben de sözlü olarak onunla konuştum, bu eylemine itiraz ettim ve bu eylemden uzak olduğumu beyan ettim ve kendisine sert bir şekilde konuştum ve bunun İslam'ın temellerini yıkmak, temellerini kökünden sökmek olduğunu söyledim ve detaylarını şu an hatırlayamadığım bir konuşma ile ona nasihatlar verdim..., bu yüzden tövbe ve pişmanlık dile getirdi ve çok istiğfar etti. Ben de onun talimatıyla Bağdat Valisi'ne şunu yazdım:

"Allah, Necd kavmi ve Bedeviler için ihtiyaçlarımızı karşılayacak şeyleri yeterli kıldı, kolaylaştırdı ve düzenledi. Dolayısıyla artık devletinizin ordusuna ihtiyacımız kalmadı. Ve bu yönde sözler."

Ve sanıyorum o da mektubu göndermiş ve olup bitenlerden kendini soyutlamış, uzun bir mektuptu."

Yine aynı meseleyle ilgili ilim talebelerinden birine yazdığı başka bir mektupta şöyle buyurmuştur: "İmam Abdullah ibn Faysal'a (رحمه الله تعالى) gelince, ben ona, belirttiğim gibi, çok sert bir nasihatta bulundum. Allah'ın âyetlerini ve hakkı tercih etmenin farzlığını ve O'nun dininin düşmanlarından, tevil ehlinden, şirkten ve açık küfrden uzak durması gerektiğini söyledim. Ve o da tövbe ve pişmanlığını ifade etti..."

Osmanîlerin 1298 yılında Yarımada'ya girişiyle ilgili olarak da şunları söyledi: "O halde kim bu temel prensibi, yani tevhidi anlarsa, bu dönemde mevcut olan fitnenin yani Türk ordularının vereceği zararı da anlayacaktır. Ve o, (yani fitne) bu dine saldırmak, onu bozmak, yıkmak ve tamamen ortadan kaldırmak istemektedir. Bu da şirkin hakimiyetine ve küfür bayraklarının yükselmesine yol açar."

Ve bu olayla ilgili bir şiirinde şunları söyledi:

Ve halkın lideri Türklere bir devlet kazandırdı
İslam milletine karşı en büyük suçları işleyen

Ve şirk ehlinin yanına gittiler ve onlara biat ettiler
Ve sonra onlara her iftiracı ve her sihirbaz katılıdı

Ve güç, inkar ve şirk ehlinin eline geçmiştir
Ve yıkımın ve kötülüğün pazarı onlar tarafından kuruldu
Ve aralarına oğlancılık ve alçaklık için yerler geri döndü
Ve her ahlaksızın uğrak yeri
Ve dinin birliği bozuldu, ipleri kesildi
Ve askerlerin safları arasında kayboldu

Ve sen aptallığınla ateş ehliyle ittifak yaptın.
Ve sen Allah'ın dininin ilk kafiri oldun
O halde Ahsa' halkına sor, sen mü'min misin?
Bunda ve sahih kitaplarda yazana göre?

Sapkınlık ordusu ortaya çıkınca yıkmak için
Rehberlik ülkesi ve iyilik kanunları
Sarhoş bir kavim, arkadaşları uyanmaz
Asla ve sonunda zarara uğrardı
Bir halkın her toplantıya koştuğunu görüyorsunuz
Felaketin olduğu ve her küfürün yakın olduğu
Gerçekten de Hıristiyanların kanunları hüküm sürüyor
Kur'an'dan herhangi bir metin gelmemişken
Patlayan küfür nehirlerine bakın
Rahman'ın şeriatı ile çatıştılar

Şeyh Hamad bin Atik (رحمه الله تعالى) (ö. 1301H):

O (رحمه الله تعالى), bu devlete karşı tavrında ulemanın en sertlerinden biriydi. ed-Durer es-Seniyye'nin yedinci ve sekizinci ciltlerinde Şeyh Abdüllatif bin Abdurrahman bin Hasan ile onun arasında yazılan mektuplara bakınız, ben de onlardan bazılarından bahsetmiştim. Kafir Osmanlı orduları Arap Yarımadası'na girdiğinde, Bedevilerden bazı hainler ve sapkınlar da onların saflarına girdi. Nasıl ki Şeyh Süleyman bin Abdullah (رحمه الله تعالى) ed-Delaa'il kitabını yazmışsa, Osmanlılar zamanında yarımadasına girdiğinde onlara yardım etmenin hükmü konusunda da Şeyh Hamad (رحمه الله تعالى) bir kitap yazmıştır. 'İslami' olarak adlandırılan bu ordulara yardım edenlerin tekfiriyle ilgili Sabiel en-Nejaat vel-Fikaak min Muwalaat al-Murtaddeen wal-Atraak (Mürtedler ve Türklerle İttifaktan Kurtuluş ve Hürriyetin Yolu) başlıklı bir eser kaleme almıştır.

Şeyh Abdullah bin Abdüllatif (رحمه الله تعالى) (ö. 1339H):

Ona (رحمه الله تعالى) devleti -yani Osmanlı devletini- tekfir etmeyen ve onları Müslümanlara karşı savaşa getiren, onların velayetini (otoritesini) seçen ve onlarla birlikte cihadın farz olduğunu söyleyen kimse hakkında soruldu. Osman'ın devletini ve onları Müslümanlara karşı savaşmak için getireni tekfir etmeyen, onların velayetini (otoritesini) seçen ve onlarla birlikte cihad etmenin vacip olduğunu söyleyen kişi hakkında ve bu görüşe sahip olmayan, aksine devletin ve onları getirenlerin Müslüman fâsıklar (buğat) olduğunu, Müslüman fâsıklara yapılan muamelenin dışında onlara muamele etmenin helal olmadığını ve bedevilerden ganimet olarak alınan şeylerin haram olduğunu söyleyen kişi hakkında. Bunun üzerine o da cevap verdi:

"Her kim devletin küfrünü bilmez ve onlarla Müslüman fâsıkların arasını ayırmazsa, 'Lâ ilâhe illallâh'ın (Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur) anlamını bilmiyor demektir. Eğer bununla birlikte onların Müslüman olduklarına inanırsa, bu daha kötü ve daha çetindir; çünkü bu, Allah'a küfür ve şirk koşan bir kimsenin küfründe şüphe etmektir. Kim onları Müslümanlara karşı getirir ve onlara herhangi bir şekilde yardım ederse, bu apaçık bir irtidattır (mürtedlik)."

Şeyh Süleyman bin Sahman (رحمه الله تعالى) (ö. 1349H):

O, bir şiirinde (الله رحمه) demiştir:

Ve Türklerin küfürleri hakkında söylenenler
Çünkü onlar, dinleri en çok inkâr eden kimselerdir
Ve onların Müslümanlara olan düşmanlıkları ve kötülükleri
Diğer fırkalardan daha fazla sapma içinde büyür ve artar
Kim kafirleri evliya edinirse o da onlar gibidir.
Ve akıl sahibi herkes için onun tekfir edileceğine dair hiçbir şüphe yoktur.
Ve her kim onlarla ittifak kurar ya da destek için onlara doğru giderse
O zaman onu fasık ilan etme konusunda hiçbir şüphe yoktur ve o, sallantılı bir konumdadır.

Şeyh Abdullah bin Muhammed bin Saleem (الله رحمه) (ö.1351H):

Şeyh (الله رحمه) bir ikindi vakti Mescid-i Câmi'nin bir köşesinde oturmuş akşam namazını bekliyordu ve ilk safta Şeyh'in orada olduğunu bilmeyen adamlar vardı. İçlerinden biri arkadaşına şöyle dedi: "Bize Osmanlı devletinin galip geldiği ve sancaklarının muzaffer olduğu haberi ulaştı!" Ve onu övmeye devam etti. Şeyh onlarla birlikte namaz kıldı ve namazdan sonra dokunaklı bir hutbe verdi ve Osmanoğullarını suçlamaya ve onları sevenleri ve onları övenleri suçlamaya devam etti [şöyle dedi]: "Kim bu sözü söylemişse, söylediğine pişman olmalı ve tövbe etmelidir! Kâfirleri seven, onların üstünlüklerinden ve ilerlemelerinden hoşnut olan kimse için hangi din vardır? Eğer bir Müslüman kendisini Müslümanlara nispet etmezse, o zaman kime nispet edecektir?"

Şeyh Hüseyin bin Ali bin Nufaysa:

Şeyh Süleyman ibn Sahman'ın çağdaşlarından biridir ve o bir şiirinde şöyle der:

Ey Türklerin devleti, gücün asla geri gelmesin.
Bize ve vatanımıza asla dönmeyesin.
İktidarı ele geçirdiniz ve Resulün yoluna karşı çıktınız.
Ve kötülükleri ve sarhoş edicileri helal kıldınız
Müşriklerin sembollerini kendi sembolleriniz yaptınız.
Yani siz şirk koşmakta onlardan daha hızlıydınız.
Hıristiyanların dinine üstünlük verdiniz.
Böylece büyük bir pislik üzerine pislik taşıdınız.
Öyleyse defolun gidin, yenilgiye uğrayın
Sizi seven ve size meyleden herkes ile birlikte.

Abdurrahman bin Abdüllatif bin Abdullah bin Abdüllatif el-eş-Şeyh şöyle dedi:

"Türk devletinin puta tapan, dini şirk ve bid'at olan ve bunları savunan bir devlet olduğu pek tabi bilinmektedir..."

Sonuç

Davet imamlarının Osmanlı devletinin küfrünü ve onun bir Dar'ül Harb olduğunu gördükleri daha önce anlatılanlardan açıkça anlaşılmaktadır. Ve bu açık ve net bir meseledir - Osmanlı devletinin küfrünü kastediyorum - ve onların şirk üzerine olduklarını okuyan veya duyan veya davet imamlarının bu devletten bakış açıları hakkında söylediklerini okuyan hiç kimsenin onlar hakkında herhangi bir şüphe duymaya devam edeceğine inanmıyorum.

Aksi takdirde, aşağıdaki üç durumdan biri onun için geçerlidir:

- **Davet imamlarını cehaletle suçlamaktadır**
- **Tevhidi ikinci bir mesele olarak görmektedir**
- **İnatçı bir kafirdir**

Allah'tan ilmimizde ve amellerimizde bize samimiyet ve uygunluk ihsan etmesini dileriz ve Allah Peygamberimiz Muhammed'e, ailesine ve tüm ashabına selamet versin.

- son -